

ת"פ 29771/02/16 - מדינת ישראל נגד אור אברהם איתני, בן בנימין תיק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 29771-02-16 מדינת ישראל נ' איתני ואח'

לפני כבוד השופט דנה אמיר
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמים 1. אור אברהם איתני
2. בן בנימין תיק

גזר דין

רקע ותמצית כתב האישום

1. הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם לאחר תחילת שמיעת ראיות, במסגרת הסדר טיעון, במיוחס להם בכתב האישום המתוקן: ביצוע עבירת תגרה במקום ציבורי על פי סעיף 191 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי העובדות בהן הודו הנאשמים, ביום 21.08.15, חזרו המתלונן ורעייתו מחתונה בהסעה מאורגנת. בשעה 03:00 או בסמוך לכך, ברחוב דרך נמיר פינת זלוציסטי בתל אביב, עקב דין ודברים בין הנאשמים למתלונן, התפתחה קטטה בין הצדדים. כתוצאה מהקטטה, נגרמו למתלונן חבלות בדמות שפשופים במצח, שפשופים במרפק ימין, נפיחות קלה באזור טמפורלי אזור הרקה וזיגומה מצד שמאל, שפשוף מעל חיבור אפרכסת שמאל. לנאשם 2 נגרמה נפיחות בכף רגל ימין ופגיעה ברקמות הרכות של כף הרגל.

2. במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים כי הנאשמים ישלחו לקבלת תסקירי שירות מבחן. בעת הדיון ביום 19.10.17 בו הוצג הסדר הטיעון, הבהיר ב"כ המאשימה כי אין בין הצדדים הסכמה לעניין העונש. כן הובהר על ידי הצדדים כי הוסכם כי כל אחד מהנאשמים ישלם פיצוי בסך ₪ 15,000 למתלונן במועד גזר הדין. לאור ההסכמות והודאת הנאשמים, הורשעו הנאשמים בביצוע עבירת תגרה במקום ציבורי. באותו המועד אף הוריתי על קבלת תסקיר לעונש בעניינם של הנאשמים, אשר מבלי להעלות תקוות וציפיות אצל הנאשמים, יבחן גם את סוגיית הרשעתם.

תסקירי שירות המבחן

3. תסקירי שירות המבחן ביחס לנאשמים מבוססים על ההנחה השגויה כי אלה הורשעו בנוסף להרשעה בעבירת תגרה גם בעבירת תקיפה. בתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1 פורט כי הנאשם 1 בן 30, רווק, לטענתו פועל כיום להשלים תואר במנהל עסקים באוניברסיטה הפתוחה. הנאשם 1 שירת שירות צבאי מלא כלוחם. משנת 2014 עובד כמנהל פרויקטים בכיר בחברת חומרי בניין. על פי מכתב המלצה שהוצג לשירות המבחן הנאשם 1

עובד מול לקוחות בכירים בארץ ובחו"ל, מול משרדי ממשלה וגופים ממשלתיים ומועמד לקידום לתפקידי ניהול בכירים בחברה. הנאשם 1 נעדר עבר פלילי ולא נפתחו כנגדו מב"ם נוספים מאז ביצוע העבירה. שירות המבחן התרשם כי המדובר במי שמגלה תפקוד תקין ושאיפות נורמטיביות ואינו בעל דפוסים עבריינים או אלימים.

4. באשר לעבירה בה הורשע (התסקיר מתייחס כאמור בשגגה גם לעבירת תקיפה), מציינת קצינת המבחן כי הנאשם 1 קיבל אחריות לביצועה, לקח אחריות לפסול בהתנהגותו וביטא אמפתיה כלפי המתלון והבנה לפגיעתו בו. נאשם 1 תאר כי ביום האירוע ולאחר שחזר מבילוי לילי עם נאשם 2 החל ויכוח מילולי בין נאשם 2 למתלון על רקע פנייתו לבת זוגו של המתלון. לדבריו בהמשך הסלים הוויכוח המילולי לאלימות פיזית והוא סייע לנאשם 2 ופעל באלימות פיזית כלפי המתלון. ההערכה היא שהעבירה בוצעה באימפולסיביות ולאור הצורך להגן על חברו תוך הפגנת כוחנות ועליונות כלפי המתלון. להערכת שירות המבחן ההליך המשפטי המתנהל כנגד נאשם 2 היווה עבורו גורם מרתיע ומטלטל משמעותי, כאשר הוא לקח אחריות למעשיו וניכר כי הפיק את הלקח ממעורבותו בביצוע העבירות. שירות המבחן העריך סיכון נמוך להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם 1 ואף מידת חומרתה ככל שתתרחש נמוכה. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית והתרשמותו היא כי המדובר בעבירות חריגות עבור הנאשם 1, אשר אינן משקפות דפוסים אלימים. על מנת להימנע מפגיעה אפשרית בנאשם 1 במישור התעסוקתי והאישי (תוך הפניה למכתב ממעסיקו), הומלץ לבטל את הרשעתו בדין ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 180 שעות אשר יהווה עבורו עונש חינוכי.

5. בתסקיר המבחן בעניינו של נאשם 2 פורט כי הנאשם 2 בן 30, רווק, בעל תואר ראשון רב תחומים בהצטיינות מאוניברסיטת חיפה ותואר שני במנהל עסקים מהמרכז הבינתחומי בהרצליה. הנאשם 2 שירת בצבא קבע כ 9 שנים כחובל וכקצין וכיום משרת במילואים על פי הצורך, עובד מזה 3 שנים כיועץ פיננסי ומנהל פרויקטים במשרד רואי חשבון. הנאשם 2 נעדר עבר פלילי ולא נפתחו כנגדו מב"דים נוספים מאז ביצועה של העבירה. שירות המבחן התרשם מאדם בעל כוחות ויכולות במתנהל בנורמטיביות והעבירה אשר בוצעה חריגה לתפקודו ושלל נזקקות טיפולית.

6. באשר לעבירה בה הורשע (התסקיר מתייחס כאמור בשגגה לעבירות), מציינת קצינת המבחן כי הנאשם 2 קיבל אחריות לביצועה וביטא אמפתיה כלפי המתלון והבנה לפגיעה בו. נאשם 2 תאר כי חזר מבילוי עם נאשם 1 במהלכו צרכו אלוהול. תיאר מפגש אקראי עם המתלון ואשתו ושלל היכרות מוקדמת עימם. הנאשם 2 תיאר קטטה הדדית שהחלה עם המתלון שסבר בטעות כי נאשם 2 ניסה לפלרטט עם אשתו. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם 2 נעדר דפוסים עברייניים והפיק את הלקח הנדרש ממעורבותו בעבירה. שירות המבחן העריך סיכון נמוך להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם 1 ואף מידת חומרתה ככל שתתרחש נמוכה. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית והתרשמותו כי המדובר בעבירה חריגה עבור הנאשם 1, אשר אינה משקפת דפוסים אלימים. על מנת להימנע מפגיעה ביציבותו התעסוקתית, ולצורך חיזוק חלקיו המתפקדים והימנעות מתיוגו כעובר חוק, כשברקע חששו כי עבודתו תיפגע שכן עובד מול משרד הביטחון ומשרדים ממשלתיים כמו בשל שאיפתו להשתלב בלימודים בתחום ראיית חשבון, הומלץ לבטל את הרשעתו בדין ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 180 שעות כענישה קונקרטי וחינוכית שיש בה כדי להקטין סיכון להישנות ביצוע העבירות.

עיקר טיעוני ב"כ המאשימה

7. ב"כ המאשימה הפנתה לערכים המוגנים בדמות השמירה על שלמות הגוף, הביטחון, שלווה הנפש והסדר

עמוד 2

הציבורי אשר נפגעו מביצוע העבירה על ידי הנאשמים. כן ציינה כי הנאשמים נעדרו הרשעות קודמות, כבני 30, אשר הודו בביצוע העבירה ונטלו אחריות למעשיהם. לצד זאת טענה כי מאחר והנאשמים בחרו לנהל הוכחות ואף נשמעה עדות המתלונן, אין הם זכאיים להקלה הניתנת למי שמודה בתחילת משפטו. עוד הפנתה לתסקירי המבחן החיוביים בעניינם של הנאשמים. ב"כ המאשימה הפנתה למתחם העונש ההולם לטעמה, בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר אותם ניתן לרצות בעבודות שירות. בנסיבות אשר פורטו, עתרה למקם את הנאשמים ברף התחתון של מתחם העונש ולגזור עליהם מאסר על תנאי לצד שירות לתועלת הציבור (עליו המליץ שירות המבחן), תוך שצינה כי פיצוי מוסכם בסך 15,000 ₪ למתלונן ישולם על ידי כל אחד מהנאשמים.

8. ב"כ המאשימה התנגדה לביטול הרשעת הנאשמים חרף המלצת שירות המבחן. לטענתה עניינם אינו עומד בתנאי השני להימנעות מהרשעה. בעניינו של נאשם 1 טענה, לא מתקיימת פגיעה קונקרטית כנדרש ומכתב מעסיקו אשר הוצג לשירות המבחן מלמד על נזק פוטנציאלי בלבד, שלא די בו לצורך ביטול הרשעה. באשר לנאשם 2, לא הוצגה כל ראיה לנזק שיגרם לבד מכך ששאיפותיו ותכניותיו עלולות להיפגע. משכך לא מתקיימת פגיעה קונקרטית בעניינו. ב"כ המאשימה הגישה פסיקה לתמיכה בטענותיה.

עיקר טיעוני ב"כ נאשם 1

9. ב"כ נאשם 1 קבל על טענת המאשימה לפיה בשל ניהול ההוכחות אין ליתן לנאשמים את ההקלה הניתנת למי שמודה בביצוע העבירות והפנה לתיקון המשמעותי כתב האישום לו הסכימה המאשימה לאחר שמיעת ראיות. ב"כ נאשם 1 הפנה לתסקיר המבחן הבוחן את עניינו של הנאשם לעומק. עוד הפנה לנסיבות האישיות של נאשם 1, בן 33, בוגר 12 שנות לימוד, בעל בגרות מלאה, אשר שירת כלוחם ביחידה קרבית, מתעתד לסיים את לימודיו האקדמיים, מנהל פרויקטים בכיר בחברת בינוי אשר עובדת עם גופים ממשלתיים בניהם משרד הביטחון וצה"ל. כן ציין כי נאשם 1 הוא בן למשפחה נורמטיבית אשר תומכת בו כיום, זוהי מעורבותו הראשונה עם רשויות החוק, הוא נעדר עבר פלילי ומאז האירוע לא נפתח כל תיק בעניינו. ב"כ הנאשם 1 הדגיש כי נאשם 1 לקח אחריות מלאה על ביצוע העבירה, על הפסול שבמעשיו וגילה אמפתיה כלפי המתלונן. כן הפנה לכך שעל פי התסקיר הפיק הנאשם 1 את הלקח הנדרש ממעורבותו באירוע ולהתרשמות שירות המבחן לפיה הנאשם בעל מערכת ערכים תקינה, המתפקד באופן תקין בכל מישורי חייו ואף לא ביצע את העבירה על רקע דפוסים עברייניים או אלימים. בנוסף הפנה להתרשמות שירות המבחן לפיה ההליך המשפטי מהווה עבור הנאשם גורם הרתעתי משמעותי והעבירה שביצע חריגה ואינה מהווה דפוס התנהגות המחייב המשך מעורבות טיפולית.

10. ב"כ הנאשם 1 עתר כי תבטל הרשעתו. לטענתו הרשעת הנאשם 1 תגרור נזק קונקרטי לנאשם שכן לא יוכל להיות מועסק בתפקיד שהוא ממלא היום או להתקדם במקום עבודתו. כן ציין כי לדברי הנאשם 1 מאז תחילת ההליך המשפטי ניתן לו אולטימטום על ידי מעסיקו אשר ביקש לפטרו או להעבירו לתפקיד אחר, אשר הוארך. מדובר באדם צעיר שעתידי התעסוקתי לפניו. לטענתו, בנסיבות אלה, הרשעה תהווה בעבור הנאשם 1 מכשול, יש לבטלה, ולאמץ את המלצת שירות המבחן בדבר ביצוע 180 שעות שירות לתועלת הציבור לצד הפיצוי המוסכם בלבד (תוך שציין שהמדובר בפיצוי בסכום משמעותי). ב"כ הנאשם 1 הגיש פסיקה לתמיכה בטיעוניו.

דבר נאשם 1

11. הנאשם 1 הביע צער והתנצל על "מה שקרה". הבטיח כי בעתיד יפעל אחרת. הנאשם 1 ביקש כי ההליך בעניינו יסתיים ללא הרשעה פלילית בשל השלכות הרשעה על תעסוקתו ושירות המילואים אשר הופסק בעקבות המקרה.

עיקר טיעוני ב"כ נאשם 2

12. ב"כ נאשם 2 הפנה לתיקון המשמעותי בנערך בכתב האישום במסגרת ההסדר ולכך שבסופו של יום הרשעת הנאשמים היא בעבירת תגרה המוגדרת כעבירה קלה, ולצידה עונש מאסר בן שנה בלבד. בהקשר זה ציין כי ניהול ההוכחות לא היה לשווא והוסיף כי המתלונן אשר היה צד לתגרה לא הועמד לדין (נ/4). עוד טען כי העבירה בנסיבותיה נמצאת ברובד התחתון של מתחם עבירות התגרה. לטעמו, מתחם העונש ראוי שיהיה בין אי הרשעה לבין מספר חודשי מאסר על תנאי. ב"כ נאשם 2 טען כי בהעדר עבר פלילי לא נג דון נאשמים לתקופת מאסר ולו בעבודות שירות בגין עבירה זו. ב"כ נאשם 2 מבקש לאבחן את הפסיקה שהגישה ב"כ המאשימה מהמקרה הנוכחי. לטענתו מדובר בפסיקה הנוגעת לעבירות תקיפה לא קלות, בריבוי עבירות, ובתסקיר מבחן ובו המלצה שונה מזו שהומלצה במקרה זה.

13. ב"כ נאשם 2 הפנה לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של נאשם 2 כפי שפורטו בתסקיר והגיש ראיות: תעודת BA (נ/1). אישור שחרור משירות סדיר ושני מכתבי המלצה מהצבא (נ/2). סיכום אשפוז של נאשם 2 מתאריך האירוע (נ/3). החלטה שלא להעמיד לדין את המתלונן בתיק (נ/4). עוד הוסיף כי מאז תחילת ניהול ההליך לא הורשה הנאשם 2 להשתתף בשירות מילואים לאור תפקידו הרגיש. ב"כ נאשם 2 הפנה לתסקיר המבחן החיובי לפיו הנאשם 2 לקח אחריות למעשיו והבין שנהג בצורה לא נכונה. בנוסף ציין ששירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 שיתף פעולה, בעל יכולת, מתפקד באורח תקין, מנהל אורח חיים נורמטיבי, ואינו מאופיין בדפוסי חשיבה אלימים או עברייניים. כן הפנה לכך שרמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם 2 הוערכה כנמוכה וכך אף מידת החומרה ככל שתתרחש.

14. ב"כ נאשם 2 עתר לביטול הרשעת הנאשם 2 וטען כי עניינו עומד בתנאים אשר הותוו בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, (פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)) (להלן: "**הלכת כתב**"). לטענתו הרשעתו של הנאשם 2 תגרור נזק קונקרטי לאור חששו של הנאשם לתפקידו התעסוקתי, במסגרתו עובד מול משרד הביטחון ומשרדים ממשלתיים נוספים, ואף לאור רצונו של הנאשם 2 להשתלב בלימודים אקדמיים בתחום ראיית החשבון. בנסיבות אלה עתר ב"כ הנאשם 2 כי תאומץ המלצת שירות המבחן לפיה תבוטל הרשעת הנאשם 2, הנאשם 2 ירצה שירות לתועלת הציבור בן 180 שעות לצד תשלום פיצוי בסך 15,000 ₪ למתלונן.

דבר נאשם 2

15. הנאשם 2 התנצל על "הסיטואציה שבה הוא נמצא". הסביר כי המעשה אינו אופייני לו, הוא אינו מקל בו ראש, למד את הלקח ולא יחזור עליו לעולם. הנאשם ביקש כי ההליך בעניינו יסתיים ללא הרשעה פלילית בשל השלכות הרשעה על המשך חייו.

סוגיית ביטול ההרשעה

16. כלל יסוד הוא, כי הליך משפטי של אדם בגיר שהוכח כי עבר עבירה פלילית, יסתיים בהרשעה. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווים חריג השמור למקרים בעלי נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן. על פי הלכת כתב, על מנת להימנע מהרשעה או לבטלה יש לבחון הצטברותם של שני תנאים עיקריים: האחד, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. השני, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בעתידו או בשיקומו של הנאשם. הנטל הוא על ההגנה לשכנע כי בנסיבות המקרה יש להעדיף את שיקום הנאשם על פני שיקולים אחרים. (ראו גם: ע"פ 5985/13 **אבן נ' מדינת ישראל** (2.4.2014), כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 3852/14 **ורשווארני מדינת ישראל** (18.8.2014) פסקה 11, וע"פ 3255/14 **ביטון נ' מדינת ישראל** (16.3.2015)). ברע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (10.6.2014) (להלן: "**עניין לוזון**") הובהר כי בהלכת כתב נקבע שהמדובר בחריג מצומצם. ההימנעות מהרשעה תהיה מוצדקת רק במקרים חריגים ויוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. עוד הובהר כי אין לקבל הטענה לפיה ניתן לפסוח על דרישת הנזק הקונקרטי לנאשם רק משום שהנאשם נעדר עבר פלילי.

17. באשר למקרה הנדון: העבירה אשר יוחסה לנאשמים, לאחר התיקון המשמעותי בכתב האישום איננה מהחמורות בחוק העונשין, למרות היותה עבירת אלימות, ופוטנציאל ההתלקחות שלצידה, וכן הנזק אשר נגרם מביצועה. אינני שותפה להתרשמות ב"כ הנאשם 2 לפיה במקרה זה המדובר ברף הנמוך של עבירות התגרה, נוכח החבלות המפורטות בכתב האישום המתוקן למתלון, ואף לאחר שנתתי דעתי גם לכך שלנאשם 2 נגרמה חבלה בכף הרגל במסגרת התגרה. עוד יש לזכור כי על פי המפורט בתסקירי המבחן תחילת האירוע לדבריי הנאשמים עצמם היא בפניית הנאשם 2 לבת זוגו של המתלון (כך לדבריי הנאשם 1), לדבריי הנאשם 2 לשירות המבחן, המתלון סבר בטעות כי ניסה לפלרטט עם אשתו.

18. נתתי דעתי לכך שכנגד המתלון לא הוגש כתב אישום והתיק כנגדו נסגר (נ/4). אינני רואה רלבנטיות לעניין זה במקרה הנדון. יש לזכור כי כתב האישום המקורי ייחס לנאשמים עבירת תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים כנגד המתלון לצד חבלה חמורה והיזק לרכוש במזיד. העובדה שבסופו של יום בחרה המאשימה לתקן את כתב האישום לצורך הסדר ולהאשים את הנאשמים בעבירת תגרה, וטעמיה עמה, אין בה כדי להקים לנאשמים כל טענה להשוואה או השפעה של סגירת התיק כנגד המתלון על עניינם.

19. עיון בפסיקה ובכלל זאת פסקי הדין אליהם הפנו ב"כ הנאשמים מלמדת כי במקרים לא מעטים קבעו בתי המשפט שהאינטרס הציבורי סובל את אי הרשעת הנאשמים בביצועה של עבירה זו ואף עבירות אלימות חמורות יותר, בהתאם לנסיבות. במקרה זה, הנאשמים הודו בביצוע העבירה והם נעדרו עבר פלילי. שירות המבחן פירט את מאפייני הנאשמים. להתרשמות שירות המבחן המדובר בנאשמים המנהלים אורך חיים נורמטיבי בכל תחומי חייהם, אשר נטלו אחריות על מעשיהם, גילו אמפתיה למתלון, והם נעדרו דפוסי עבריינים. שירות המבחן אף שלל נזקקות טיפולית מצידם. הגם שנותרה תחושה מטרידה באשר להתנהלות הנאשמים, דווקא לאור מאפייניהם הנורמטיביים, ניתן היה לשקול ביטול הרשעתם לו היה התנאי השני מתמלא בעניינם - אך אלה אינם פני הדברים.

20. באשר לקיומו של התנאי השני על פי הלכת כתב, שאלת קיומו של נזק קונקרטי לעתידם ושיקומם של

הנאשמים ומאפייניו: ברע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.2014) הבהיר כב' השופט שהם כי הטענה לפיה לאורך השנים היטשטשו המבחנים המאפשרים לסיים הליך באי הרשעה, כך שכיום "די במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" איננה עולה בקנה אחד עם פסיקת בית המשפט העליון. השופט שהם הבהיר כי החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי מתיישבת עם אופיו המצומצם של החרג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים ובהתקיים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם. עוד הוסיף כי את הנזק הקונקרטי על הנאשם לבסס בתשתית ראייתית מתאימה תוך שהפנה לעניין לוזון ורע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (26.4.2014) (ראו גם רע"פ 619/18 **בזינסקי נ' מדינת ישראל** (1.3.2018)).

21. בראי המפורט, אינני מוצאת כאמור כי מתקיימת פגיעה קונקרטית בעתידם של הנאשמים או שיקומם המהווה תנאי לאי הרשעתם. כן אינני מוצאת כי הפגיעה הצפויה בסיכויי השיקום ועתידם של הנאשמים "אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית שיש בהרשעה" (עניין שמואלי). באשר לנאשם 1, על פי המפורט בתסקיר, במכתב ממעסיקו של הנאשם נכתב כי במידה ויורשע הנאשם תישקל המשך העסקתו בחברה ובתפקידיו מול לקוחות, כמו גם יפגע קידומו. בעת הטיעון לעונש הרחב בא כוחו וציין כי החברה בה עובד הנאשם עובדת גם עם גופים ביטחוניים. ב"כ הנאשם אף ציין אולטימטום מצד מעסיקו של הנאשם 1 שעניינו העברתו לתפקיד אחר או פיטוריו, אשר הוארך. מבלי להקל ראש בקושי ברור וטבעי בתחומי החיים באופן כללי כתוצאה מהרשעה, לכל נאשם אשר מורשע בדין, וודאי למי שזו לו הרשעתו הראשונה, וכך גם לנאשם 1, לא ניתן לקבוע כי הנסיבות המפורטות מקימות נזק קונקרטי כנדרש.

22. ראשית, העובדה שמעסיקו של הנאשם ציין כי המשך העסקתו של הנאשם "תישקל", יש בה כדי להצביע על שיקול דעת למעסיק, כך שאין המדובר בפגיעה בטוחה בעבודתו. בנוסף, לא נטען ואף לא בוסס בראיות כי לא ניתן לעסוק במקצועו של הנאשם במקרה של הרשעה בפלילים. ועוד, לא נטען ובוסס כי הנאשם לא יוכל להשתלב בשוק העבודה באם יפוטל (רע"פ 1097/18 **בצלאל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018)). דווקא בהקשר זה יש לתת את הדעת לגילו הצעיר יחסית של הנאשם המקל על השתלבות בשוק העבודה. הנזק הנטען במקרה הנדון דומה עד מאוד לנזק הנטען לנאשם בעניין פרנסקי המוזכר לעיל שם נקבע כי לא די בהצגת הסכם עבודה לפיו עשויה הרשעה בפלילים להשליך על תעסוקתו העתידית של המבקש כדי למלא אחר התנאי השני שנקבע בהלכת כתב. במאמר מוסגר אציין כי גם הקושי הנטען הקשור לסוג שירות המילואים של הנאשם כמו גם הנאשם 2, אין בו כדי להוות נזק קונקרטי כנדרש.

23. באשר לנאשם 2, בא כוחו הפנה לתסקיר ולחשש הנאשם לתפקידו לאור עבודתו מול משרד הביטחון ומשרדי ממשלה אחרים כמו גם שאיפתו ללמוד ראיית חשבון. כפי שפורט לעיל, אין להידרש לאפשרויות תיאורטיות על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. לא די ברצון או בכוונה ללמוד מקצוע ולעבוד בו כדי להצביע על פגיעה מוחשית וקונקרטית לצורך אי הרשעה. בחינת נזקים אפשריים שאינם קונקרטיים תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור עד כמה תהיה להרשעה השפעה על התכונות. לא הוצגה כל ראיה ולא הוכח שתמנע מהנאשם האפשרות לעבוד במקצוע אם וכאשר יחל בלימודיו ויסיים בהצלחה. (ראה: רע"פ 5860/15 **פלונית נ' מדינת ישראל** (7.9.15)). בנוסף, לא הוצגה כל ראיה התומכת בטענה לפיה הרשעתו תמנע ממנו לעבוד בעבודתו כיועץ פיננסי. לא ברור מדוע הרשעתו של הנאשם אמורה להוביל לפיטוריו, כאשר אין כל קשר בין המעשה לבין יכולותיו והשכלתו של הנאשם.

24. עיינתי בפסיקה שהגישו ב"כ הנאשמים. אך לא מצאתי לגזור ממנה לענייננו בראי פסקי הדין וההחלטות

אליהן הפניתי לעיל. בחלק מהמקרים המדובר בפסיקת בית משפט השלום שחסרה התייחסות לעניין פגיעה קונקרטית (ת"פ 19155-09-11 **מדינת ישראל נ' מוטנקו** (9.1.2013), ת"פ 42507-05-13 **מדינת ישראל נ' זגדון** (25.3.2014)), בחלקה נוגעת לנסיבות המיוחדות של הנאשם וגילו הצעיר (ת"פ 441-01-12 **פרקליטות מחוז מרכז נ' סבחת** (6.10.2014), ת"פ 24/14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (19.7.2015), ת"פ 48478-04-14 **מדינת ישראל נ' מנסור** (7.10.2015), ת"פ 16463-08-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.10.2015)), ובחלקה נמנע בית המשפט מהרשעה על בסיס הסכמת הצדדים (ת"פ 52425-06-16 **מדינת ישראל נ' צוקרמן** (23.5.2017), ת"פ 14853-08-14 **מדינת ישראל נ' שלמה ביטון** (11.11.15), ת"פ 56577-07-14 **מדינת ישראל נ' אופיר עמר** (3.11.2015)).

25. באשר לעפ"ג 55750-10-15 **גדבאן נ' מדינת ישראל** (5.6.2016), ת"פ 54890-09-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (30.4.2015), ת"פ 25913-01-14 **מדינת ישראל נ' אלמיהו** (13.7.2015), ת"פ 35057-02-17 **מדינת ישראל נ' פרננדס** (28.10.2014), אלה מתארים נסיבות מיוחדות (כל מקרה ונסיבותיו). באותם מקרים מצא בית המשפט, חרף העדרו של נזק קונקרטי, או קיומו של נזק מועט, ובשל מיהותו של הנאשם ו/או נסיבות מיוחדות הנוגעות לביצוע העבירה, להימנע מהרשעה. במקרה שלפני, אינני מוצאת כי יש בנסיבות חייהם של הנאשמים אשר פורטו, בשים לב לגילם ומאפייניהם או בנסיבות ביצוע העבירה על ידם, יש כדי להצדיק התחשבות מיוחדת או להביא לקיומם של נימוקים מיוחדים המצדיקים שקילת אי הרשעתם מבלי שהציגו נזק קונקרטי ממשי כנדרש על פי ההלכה.

26. נתתי דעתי להמלצת שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשמים. כידוע, הגם שיש לתת להמלצות שירות המבחן משקל ראוי, בית המשפט אינו מחויב לאמץ אותן (רע"פ 9316/17 **נדא שאער נ' מדינת ישראל** (25.12.2017), רע"פ 9460/16 **גרנבי נ' מדינת ישראל** (12.3.2017), רע"פ 638/18 **גולן נ' מדינת ישראל** (1.5.2018)). נתתי דעתי לכך ששירות המבחן המליץ על ביטול ההרשעה גם כאשר סברה קצינת המבחן, בשגגה, שהנאשמים הורשעו גם בעבירת תקיפה. מכאן שמקל וחומר זו הייתה המלצתה לו שקלה עבירת תגרה לבדה. עוד נתתי דעתי להתרשמותה החיובית של קצינת המבחן מהנאשמים, מאפייניהם, החרטה שהפגינו ואף ממידת סיכון נמוכה להישנות ביצוע עבירות על ידם. יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהמלצת שירות המבחן לא התבססה על נזק קונקרטי הנדרש לביטול ההרשעה. בנסיבות אלה, אינני מוצאת לאמץ את ההמלצה. יחד עם זאת, התרשמותו החיובית של שירות המבחן מהנאשמים תילקח בחשבון בעת גזירת העונש.

נוכח המפורט - הבקשה לביטול הרשעת הנאשמים נדחית.

קביעת מתחם העונש ההולם

27. קביעת מתחם העונש ההולם נעשית על פי עיקרון ההלימה תוך התחשבות בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות ביצוע העבירה. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מהמעשה של הנאשמים עניינו בשמירה על הסדר הציבורי התקין, המשטר והחברה והגנה על שלמות גופו ונפשו של הפרט וזכותו לשהות במרחב הציבורי מבלי להיתקל בתופעות של אלימות ובריונות (ת"פ 9737-04-15 **מדינת ישראל נ' זירדיקר**).

42349-12-14 מדינת ישראל נ' בייז'נוב (20.9.16), ת"פ 33070-06-14 מדינת ישראל נ' יונס (1.1.18), ת"פ 42349-12-14 מדינת ישראל נ' בייז'נוב (20.9.16), ת"פ 33070-06-14 מדינת ישראל נ' יונס (13.4.16).

28. מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת על מתחמי ענישה שתחילתם במאסר מותנה וסופם בעונשי מאסר לתקופות הנעות סביב 6 חודשים. (ראו ת"פ 42349-12-14 מדינת ישראל נ' בייז'נוב (20.09.2016) והפסיקה המוזכרת שם, ת"פ 44151-05-11 מדינת ישראל נ' סייד (16.11.2014)). ברוב המקרים הושתו עונשי מאסר מותנים, לצד קנס או התחייבות להימנע מביצוע עבירה.

29. במקרה הנדון, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, ולנוכח החבלות אשר נגרמו למתלונן, (מבלי להתעלם מחבלה בכף רגלו של הנאשם 2), כמו גם העובדה שהמדובר בתגרה בה התנהלו הנאשמים מול מתלונן יחיד, מידת הפגיעה בערכים המוגנים איננה ברף הנמוך. לאחר בחינת המפורט לעיל, מצאתי להעמיד את מתחם העונש ההולם לאירוע המפורט בכתב האישום, בין מאסר מותנה לבין שישה חודשי מאסר בודדים. פיצוי בסך ₪ 15,000 למתלונן מכל אחד מהנאשמים הוסכם בין הצדדים.

30. בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, נתתי דעתי למפורט בתסקירי המבחן אשר התקבלו בעניינם של הנאשמים כפי שפורט בהרחבה לעיל. בכלל זאת, נתתי דעתי להודייתם וחרטתם של הנאשמים. בהקשר זה אבהיר כי מצאתי שמגיעה לנאשמים ההקלה המגיעה למי שהודה ונטל אחריות. טענת המאשימה לפיה בשל העובדה שבחרו לנהל את ההליך אינם זכאים להקלה הנדונה נידחת, בשים לב לכך שבעקבות ניהול פרשת התביעה, מצאה המאשימה לנכון לתקן את כתב האישום תיקון משמעותי עד מאוד.

31. בנוסף, נתתי דעתי לאמפתיה שהפגינו הנאשמים כלפי המתלונן ולהרתעתם מעצם קיומו של ההליך. כן נתתי דעתי לנסיבות חייהם, תרומתם למדינה במסגרת שירותם הצבאי (כל אחד על פי חלקו), למכתבי ההמלצה בעניינם של נאשם 2 (נ/2), והתנהלותם הנורמטיבית ביתר תחומי חייהם. בנוסף, שקלתי את העדרו של עבר פלילי למי מהנאשמים ואת העובדה שמאז האירוע לא נפתח כל תיק בעניינם. כן שקלתי את התרשמות שירות המבחן לפיה הנאשמים נעדרים דפוסים עברייניים. אציין כי דווקא בנסיבות חייהם הנורמטיביות של הנאשמים, והעדר הנזקקות הטיפוליות מצדם, יש קושי בהתחשבות מלאה או הבנה מוחלטת למצבם. מצופה ממי ששירתו כלוחמים בצה"ל, נתמכים במשפחה אוהבת ומנהלים חייהם באופן נורמטיבי, שלא להתפתות ולפעול כמפורט בכתב האישום.

32. דווקא הרקע ממנו הגיעו הנאשמים לצד העבירה אותה ביצעו, מלמדים על צורך בענישה מרתיעה צופה פני עתיד, שתשמש עבור הנאשמים כתמרור אזהרה, תוך תקווה שלא ישובו על המעשים המיוחסים להם בכתב האישום. לאור העובדה שהרשעת הנאשמים נותרה על כנה וגם לה אפקט מרתיע, בשים לב לכך שהעונש המוצע על ידי שירות המבחן בדמות שירות לתועלת הציבור, הוצע לצד הימנעות מהרשעה, בראי כלל השיקולים שלעיל, מסקנתי היא שניתן להסתפק במקרה זה בעונש של מאסר על תנאי לצד הפיצוי המוסכם ובשים לב לשיעורו הגבוה.

33. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשמים את העונשים כדלקמן:

לנאשם 1:

א. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות פיזית על פי חוק העונשין.

ב. פיצוי המתלונן בסך 15,000 ₪. סכום הפיצוי יופקד היום בקופת בית המשפט, על פי הסכמת הצדדים.

לנאשם 2:

א. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור את העבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות פיזית על פי חוק העונשין.

ב. פיצוי המתלונן בסך 15,000 ₪. סכום הפיצוי יופקד היום בקופת בית המשפט, על פי הסכמת הצדדים.

זכות ערעור לבית-המשפט מחוזי תוך 45 יום.

5129371

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ח אייר תשע"ח, 13 מאי 2018, במעמד הצדדים.